9

JO EKSCELENCIJA ARKIVYSKUPAS

J. MATULEVIČIUS

PARAŠĖ

SEIRIJŲ JUOZAS

"Draugo" Spaustuvė, 2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.

JO EKSCELENCIJA
Arkivyskupas JURGIS MATULEVIČIUS.
Fotografuota pas ADAM ZALATORIS.

Jo Ekscelencijai

Jurgiui Matulevičiui

Arkivyskupui,

Vyriausiam Marijonų Vienuolijos

VADUI,

Apaštališkam Lietuvai

Vizitatoriui,

Lietuvos Bažnytinės Provincijos

Įkurėjui,

Karštam lietuvių darbininkų

Apgynėjui,

Buvusiam Petrapilio Akademijos

Profesoriui ir Vice-Rektoriui,

Daugiausiai pasidarbavusiam Motinos Tėvynės-

Lietuvos Sunui

Šią nors mažą knygelę aukoja iš priežasties Jo atsilankymo Amerikoje Aukštai Jį gerbiantis AUTORIUS.

TAUTOS VADUI

J. E. Ark. J. Matulevičiui.

Laimingi mes esam,
Nes turime Vadą,
Kurs prie idealų
Aukščiausiųjų veda.

Laimingi, nes Vadas
Šviesus ir protingas,
Visokioms malonėms
Jis Dievo galingas.

Jam pavedė Dievas
Mųs tautą gaivinti
Ir viską, kas bloga
Joje išnaikinti.

Mylėdams Lietuvą
Jis daug nukentėjo;
Pats Vilniuje kęsdams
Mums vargti padėjo.

Nors jį už Tėvynę
Ir priešai kankino,—
Bet kęsdams—mylėti
Tėvynę mokino.

Ir kur tik galėdams
Visur brolius gynė
Nors tuomi dygliuotą
Vainiką sau pynė.

Nepaisę to Vadas,
Nors skaudžiai kentėjo,
Nes brolius lietuvius
Karštai numylėjo.

MALDA

Už Tautos Vadą—J. E. Ark. J. Matulevičių.

Palaimink, Dieve,
Tautos musų Vadui
Lai Mykolas šventas
Jam rodo kelius.

Per visą Jo amžių
Globēju lai buna,
O ypač kovoja
Su priešais už mus.

Tau žinoma, Dieve,
Kiek jis nukentējo,
Gyvendams tarp priešų
Tēvynēs brangios,

Kurie jam daug kartų
Mirtimi grąsino,—
Ten jis neturējo
Ramios valandos.

Atlygink jam, Dieve,
Už meilę Tēvynēs!
Lai meilę, vienybę
Matys tarpe mųs.

Prailgink jam amžių
Suteiki ramybę,
Prašalink nelaimes,
Duok džiaugsmo laikus.

Sunkųs Laikai, Kuriuose Gimē Jo Eksc. Ark. J. Matulevičius.

Visi mes žinome, kad Jo Eksc. gimē laikuose, kuriuose rusų caras turējo pavergęs musų Tēvynę. Tai buvo musų tautos ir musų Bažnyčios vergijos laikai. Caro tikslas buvo ištautinti mus, o Bažnyčią panaikinus, visur įvesti "pravoslavų" — savąją tautinę bažnyčią. Tam tikslui pavartota tapo žemiausios priemonēs. Tauta buvo verčiama pamiršti savąją kalbą, spausdinamos buvo rusų raidēmis maldaknygēs, lietuviška spauda visai panaikinta. Paliepta buvo mokytojams mokinti vien rusiškai mokyklose, ir buvo uždrausta niekuomet nevadinti Lietuvos jos tikruoju vardu, tik "Rosija."

Dar žiauresnę kovą paskelbē caras musų šventai Bažnyčiai, kunigams ir tikinčiai katalikiškai visuomenei, kad Bažnyčios ir jos turtai buvo atimami, vienuolynai keičiami kareivinēmis-kazarmēmis," o už mažiausį pasipriešinimą vyskupus, kunigus ir tikinčius žmones siuntē Sibiran, plakē nagaikomis, šaudē-žudē neištikimus carui asmenis, kabino ant kartuvių. Tai la-

biausiai buvo daroma Muravjovo, korіku pavadinto, laikuose. — Kunigams buvo draudžiama pildyti savo bažnytines priedermes. Jeigu kur užsiliko vienuolynas, tai su ta sąlyga, kad naujų narių nebepriimtų, išmirus vienuoliams pasielgdavo su vienuolynais taip, kaip jiems buvo patogiausia.

Tokio pat likimo laukē ir Mariampolēs vienuolija, bei vienuolynas. Priējo prie to, kad vienuolyne liko tik vienas vienuolis Vincentas Senkus, tai buvo generolas "be vieno" net kareivio, senelis dien po dien laukiantis mirties.

JO EKSC. ARK. J. MATULEVIČIUS VIENUOLIJOS TĒVŲ MARIJONŲ ATGAIVINTOJAS.

Nors tamsųs debesiai apsupo musų brangią Lietuvą, nors baisųs griausmai ir dar baisesni žaibai persekiojimų be paliovos daužē į ištikimus šventos Bažnyčios ir musų Tēvynēs sunus, nors dažni gaisrai ištisus kaimus naikino musų didvyrių Tēvynēs turtą, tečiau senelis Vincentas Senkus nepaliovē maldavęs Visagalio, kad pasigailētų Lietuvos ir vienuolijos, kad prašalintų nelaimes.

Visi matē, kad Tēvynē žuna; visi matē besiartinančią vienuolijos pražutį, bet nieks negalējo išrasti budo, kurį panaudojus nepaisant caro "ukazo," kad butų galima netik palaikyti Marijonų Kongregacija, bet kad dar ją praplatinus, ant tvirtų pamatų pastatyti.

Dievas, matomai, musų tautą myli, Jis, kaipo neapsakomai teisingas, negalējo neatlyginti jai už tvirtą prisirišimą prie šventos katalikiškos Bažnyčios, už pralietąjį kraują, už plakimus, už vargus ir kentējimus Sibiro tyruose. Taigi Jis, Dievas, ir atlygino duodamas musų tautai Vadą asmenyje— JO EKSCELENCIJOS ARKIVYSKUPO JURGIO MATULEVIČIAUS, kuris, nežiurint visų sunkiausių aplinkybių, statydamas save didžiausiame pavojuje atgaivino Tēvų Marijonų vienuoliją. Ir kas dar labiau stebētina, kad ji atgijo Peterburge, taigi čia pat prie caro. Dvasinēje kunigų akademijoje pirmutiniu nariu Tēvų Marijonų vienuolijos, kaip pamatysime, buvo pats iniciatorius Jo Eksc. Ark. Jurgis Matulevičius.

JO EKSC. ARK. J. MATULEVIČIAUS GYVENIMO BRUOŽAI.

Jo Eksc. gimē 1871 metais, Orinų kaime, Mariampolēs parapijos, Suval-

kų rēdybos, iš pavyzdingų ir dievobaimingų tēvelių, Andriaus ir Uršulēs Matulevičių. Jo Eksc. Jurgis buvo jauniausis ir labai mylimas sunus.

Nuo mažens Jurgis atsižymējo nepaprastu gabumu, nepaprastu palinkimu prie mokslo ir todēl taip pradinēje mokykloje, gimnazijoje, seminarijoje, kaip ir akademijoje, visur buvo pirmas mokinys. Kuomet tēveliai mirē, jų sunelis buvo pabaigęs keturias Mariampolēs gimnazijos klases. Gimnazijos mokslą baigti pagelbējo dēdē, kuris gyveno Kelčiuose. Iš brolēno Jurgio Matulaičio dēdē padarē Jurgį Matulevičių, nes jis pats buvo pasivadinęs Matulevičium.

Pabaigęs gimnaziją, įstojo Kelčių seminarijon. Uždarius rusams Kelčių seminariją, jis buvo perkeltas į Varšuvos dv. seminariją, o iš tenai tapo dvasinēs valdžios pasiųstas Petrapilio Kunigų Akademijon.

Įšventintas kunigu 19 d. gruodžio, 1898 m., akademiją baigē 1899 m. Kaipo gabiausiam mokiniui tenai jam tapo įteiktas auksinis medalis. 1902 Friburgo universitetas parašius jam disertaciją: "Doctrina Russorum de justitia originali," ir, išlaikius kvotimus, suteikē Doktoratą.

Nuo 1902 m. buvo profesorium kanoniškų teisių Kelčių seminarijoje. Tenai Jurgiui bebunant, užsisenējusi liga privertē jauną profesorių bent sykį į sąvaitę važinēti Varšuvon pas garsiausius tų laikų gydytojus, vienok liga vieton mažintis, didējo. Tulas gydytojas atsirado, kuris patarē jaunam, gabiam ligoniui pasiduoti operacijon, kuri, ačiu Dievui, pasisekē ir tokiu budu ligonis Dievo garbei ir musų tautos ir Bažnyčios naudai tapo nuo mirties išgelbētas. Atvažiavęs Varšuvon, o neturēdamas pinigų, tapo paguldytas vargingiausiame ligonbutyje, kur, beabejo, butų žuvęs kaip ir kiti beturčiai. Apie ligonio nelaimingą padētį sužinojo Grafaitē Plateriutē ir jos visas pensianatas, tuomet ligoniui tapo pavesta atsakantis kambarys, duota rupestingas gydymas ir globa, na ir, kaip jau buvo minēta, pasisekē ligonį išgydyti. Pagijęs ligonis, mokējo atlyginti savo globējoms. Jis tapo internato mokytojas ir vedējas. Pasekmēs buvo tos, kad Plateraitēs gimnazija mokslo ir doros žvilgsniu pastatyta buvo Varšuvoje visų esančių gimnazijų aukščiausiame laipsnyje!

Ne vien tik gimnazijos reikalai rupējo prakilniam profesoriui,—jis aty-

džiai tēmyjo ir vargšų darbininkų judējimą. Tuomet darbininkai nors kiek buvo organizuoti, bet nevykusiai ir todēl, kad nedaleisti jiems priešų bangose žuti, Jurgis parašē neapsakomai gabiai įstatus, ačiu kuriems, tieji darbininkai tapo milžinai krikščionys.

1906 m. Jo Eksc. tapo paskirtas Petrapilio akademijos profesorium. Jis tenai dēstē dogmatinę teologiją ir sociologiją. Čia bebunant Jurgis nerimavo, jo budri dvasia ir prakilni širdis, nemiršo savosios Tēvynēs, jam rupējo Marijonų vienuolija Mariampolēje, kurią jis geidē atnaujinti. Taigi prakilnus veikējas liepos mēnesyje, 1909 m., sudaręs pleną nuvyko iš Mariampolēs su įgaliojimais stačiai į Rymą. Šventasis Tēvas Pius X-tas tapo nustebintas Jurgio drąsa, gudrumu, karšta Bažnyčios ir Tēvynēs meile, netik Šventas Tēvas sutiko su prof. Matulevičiaus sumanymais, bet karščiausia širdimi suteikē palaimą, ir jaunam, drąsiam veikējui leido be novicijato tapti gaivinamos kongregacijos nariu, leisdamas ir toliau jam darbuotis kaipo profesoriui ir Marijonų kongregacijos atgaivintojui Petrapilio akademijoje. Tais pačiais, 1909 metais, rugpiučio 29 d. prof. Jurgis Matulevičius, vyskupo

Ruškevičiaus koplyčioje, Varšuvoje, padarē pirmuosius įžadus, o prof. Pr. Bučys tapo priimtas į novicijatą.

1910 m. tapo paskirtas akademijos vice-rektorium.

1910 m., birželio mēnesy įstojo vienuolijon prof. D-ras Jonas Totoraitis, o 1911 m., liepos 13 d., padarē įžadus. 1910 m., spalių 6 d., padarē įžadus prof. D-ras Pranas Bučys, kuris dēstē apologetiką, ir fundamentalę teologiją Petrogrado akedemijoje. Tokiu budu kongregacija įgijo net tris žymius narius.

1911 m., birželio 10 d., mirē a. a. Vincas Senkus, Marijonų kongregacijos generolas.

1911 m., liepos 14 d., Gelgudiškių bažnyčios zakristijoj suvažiavę 3 Marijonų kongregacijos nariai atliko pirmą susirinkimą, kuriame reikējo išrinkti generolą. Dviem trečdaliais balsų tapo išrinktas dabartinis Arkivyskupas Jo Eksc. Jurgis Matulevičius.

Vargingoje vietelēje išrinktas pirmas atgimusios kongregacijos generolas, nes toji zakristija turējo vos keliatą žingsnių skersai ir išilgai,—tenai reikējo tuomet nuo maskolių slēptis.

1911 m., rugpiučio mēnesy, p isirašė prie kongregacijos kun. V. Dvaranauskas, Seinų Dv. Semin. prof., kun. Feliksas Kudirka, dabartinis Aušros Vartų par. kleb., ir kun. Just. Navickas, M. Th.

1911 m. prof. J. M., Marijonų generołas apleido akademiją, nepaisant to, kad turējo taip aukštą ir garbingą vietą, ir kad visų tenai esančių mokinių buvo neapsakomai mylimas. Jurgis apleido Dievo tarnų namą todēl, nes Dievo balsas ir sąžinē liepē jam toliau vienuolijos labui veikti; ir apleido todēl, kad Šveicarijoje, Friburge, įkurti novicijatą, kurio buvo pats vedējas iki 1914 m.

1913 m. apsilankē Amerikoje, laikē paskaitas ir paliko du kunigu marijonu Chicagoje darbuotis.

1914 m. grįžo Mariampolēn, iš tenai, norēdamas grįžti Šveicarijon, priverstas buvo važiuoti pas genarl-gubernatorių Varšuvon gauti pasą. Tuomet kaip tik prasidējo didysis karas, paso negavęs Jurgis pasiliko Varšuvoje iki karo pabaigos, tai yra iki liepos 11 d., 1918 m. Karui pasibaigus tuojau grįžo Mariampolēn.

1918 m., lapkričio mēnesy, kuomet lietuviai atgavo Vilnių, Lietuvos valdžia prašo Šv. Tēvo Benedikto XV-to,

kad paskirtų kun. Jurgį Matulevičių Vilniaus vyskupu. Prašymas Lietuvos valdžios tapo prielankiai Švento Tėvo priimtas.

1918 m., gruodžio 8 d., kun. Jurgis Matulevičius tampa vyskupo Karevičiaus, dabartinio Kauno Arkivyskupo, įstojusio į Marijonų kongregaciją, konsekruotas Vilniaus vyskupu.

1918 m. gruodžio 15 d., Jo Ekscelencija Vysk. J. Matulevičius atliko ingresą Vilniaus katedroje.

Kad aprašyti Jo Ekscelencijos Vilniuje 7 metų darbuotę, sunkią padėtį bei vargus, tektų bent keletas tomų prirašyti. Atsiras, manau, laikui bėgant rašytojas, kuris tą darbą atliks. Čion tik trumpai pabrėšiu, kad vien tik brolių lietuvių ir Tėvynės meilė Jo Eksc. taip ilgai ten laikė, sunkiai jis vargo ir kentėjo, nes tenai brolius mylėjo. Gale matydamas, kad tenai toliau gyvendamas gali visai Lietuvai daugiau atnešti blėdies negu naudos, prašė Šv. Tėvo paliuosuoti jį iš Vilniaus. Šventąjam Tėvui sutikus Jo Eksc. nuvyko apsigyventi į Rymą.

Šv. Tėvas, beabejonės, gerai žinojo musų kankinio nuopelnus ir todėl už pasidarbavimą Vyskupas Jurgis Matulevičius tapo pakeltas į Arkivyskupus.

Kuomet gi musų tautos mylētojas išdēstē Šv. Tēvui atidalinimo Lietuvos ir padarymo anoje nepriklausomos bažnytinēs provincijos reikalą, Šv. Tēvas Pius XI-tas paskyrē Matulevičių Apaštaliniu Lietuvai Vizitatorium, ir todēl jau 1925 m., gruodžio 11 d., Jo Eksc. matome Lietuvoje besidarbuojant musų šv. Bažnyčios ir Tēvynēs naudai. Darbas tas tęsēsi iki kovo mēnesio, 1926 m. Atlikęs darbą, Eksc. grįžo Ryman. 1926 m. vēl pribuvo į Lietuvą, kad iš čia vykus Amerikon. 1926 m., birželio 7 d., Eksc. jau buvo New Yorke, o 11-tą d. birželio—Chicagoje, Ill. Ir New Yorke ir Chicagoje džiaugsmingai, meiliai ir iškilmingai tiek kunigų, tiek savųjų brolių lietuvių minios buvo sveikinamas.

JO EKSCELENCIJOS BUDAS.

Niekuomet Jo Ekscelencija nelaukē paaukštinimų, nei jų troško. Nuo mažens vengē linksmybių ir, sekant pavyzdį savo auklētojos-motinos, atsižymējo dievotumu, nors daug jo gyvenime patyrē nesmagumų nuo tų, su kuriais gyveno. Bet tai buvo žemo budo žmonēs. Prakilnųs žmonēs jį visuomet gerbē ir mylējo, nes buvo labai nuolankus ir mylējo teisybę, kurios dē-

lei daug nukentėjo, ypač budamas Vilniaus vyskupu.

Žiurint į Ekscelencijos gyvenimą, matyt jame daug panašumo į Juozapo Teisingojo gyvenimą. Už teisybę daug nukentėjo Juozapas patriarkas, daug nukentėjo ir Jo Ekscelencija. Praleistas Juozapo Teisingojo laikas kalėjime visai panašus į praleistą Jo Eksc. laiką Vilniuje. Juozapas, gyvendamas kalėjime nelaimingus teesančius ramino, mokino, už juos užtarė, tą patį darė Jo Eksc. Vilniuje: gelbėjo kiekvienam savo broliui, kur tik galėjo, tvirtino juos, mokino tikėti Dievo Apveizdai, kuriai pats neapsakomai tiki ir nuo kurios jau tiek malonių patyrė. Juozapas iš kalėjimo tapo paliuosuotas tvarkyti Egypto reikalus, Jo Eksc. yra paliuosuotas iš Vilniaus, kad tvarkytų bažnytinius Lietuvos reikalus.

Laimingas pasijuto Egyptas Juozapui vadaujant, nes šalį išgelbėjo iš pražuties. Ir mes jaučiamės laimingi, nes ir mus lankė dvasinis badas-pražutis. Juozapas steigė Egypte sandėlius; musų tautos Vadas įsteigė vyskupijas. Dievas prašalino nelaimes nuo Egypto, Jis prašalins jas ir nuo Lietuvos.

Visame Juozapo gyvenime matome neapsakomą kilnumą; tą patį kilnumą

matome ir Jo Ekscelencijos Ark. J. Matulevičiaus gyvenime. Štai vienas iš daugelio atsitikimų: Tulas jaunas vyrukas, aukšto luomo žmogus, labai nusidējo. Visi, kurie žinojo jo nusidējimą, jį pasmerkē. Matydami jaunuolį skęstantį, buvo pasiryžę pastumēti jį gilyn, vienas tik Jo Ekscelencija pasigailējo vargšo, paduodamas jam tēvišką, tvirtą savo ranką, išgelbējo nuo pražuties. Tuomet gi kiti apie tai sužinoję murmējo, jis tarē: "Kas iš jųs be nuodēmēs, lai pirmas meta į jį akmeniu." Tas prakilnus Ekscelencijos gailestingumas išgelbējo žmogų, tas žmogus šiandien netik pavyzdingiau elgiasi už tuos, kurie prieš jį murmējo, bet ir daugiau ir karščiau darbuojasi brangios Tēvynēs ir visuomenēs labui.

Džiaugēsi Juozapas žiurēdamas, kaip Dievas laimina jo darbams. Beabejo neapsakomai džiaugiasi ir Jo Ekscelencija žiurēdamas kaip laimingi Dievui ir žmonēms jo nuveikti darbai vystosi, auga, plētojasi, kaip, pav. ir Tēvų Marijonų vienuolija, kurie daug jau nuveikē Mariampolēje, Kaune ir Chicagoje.

TĒVŲ MARIJONŲ TIKSLAS IR JŲ DARBAI.

"Viskas Dievo garbei, Tēvynēs ir visuomenēs labui, o sau čion nieko!" Štai Tēvų Marijonų obalsis, štai jų tikslas! Atrask brangus skaitytojau gražesnį obalsį, ar prakilnesnį tikslą, nei šis...

Tam prakilniausiam tikslui jie aukoja: savo **protą**, savo **širdį**, savo **mokslą, sveikatą** ir visą jų amžių! Nemanykite, kad prie to visų prakilniausio tikslo Tēvai bet kaip rengiasi. Štai beveik visi dabar vienuolijai priklausantieji yra baigę jau augštesnius mokslus, tai reiškia, kad visi jie stengiasi kogeriausiai jų pašaukimo užduotį atlikti. Tai vyrai neapsakomai tvirtos valios! Ir iš kur gi jie semia tą valios tvirtumą? Vien tik prakilniausioji Dievo, Tēvynēs ir artimo meilē tą viską gali sekmingai su Dievo pagelba nuveikti. Iš to visko, ką jie daro, reikia stebētis ir gērētis.

TĒVŲ MARIJONŲ DARBAI MARIAMPOLĒJE.

Savo begaliniu pasišventimu štai ką Tēvai Marijonai nuveikē Mariampolēje: atnaujino bažnyčią ir vienuo-

lyną; vienuolynui dastatē aukštą, pastatē murus gimnazijai. Jau tuose muruose gyvena ir mokinasi 147 mokiniai. Nuo rudens jau bus atidaryta VI-ta klasē. Beveik visus tuos mokinius netik veltui mokina, bet dar ir užlaiko!!!...

Gimnazijos didelis ruimingas muras, apart sklepo, yra trijų aukštų. Sklepas cemanto ir apšildomas. Padaryta kanalizacija, įvesta vanduo. Vienuolynas ir gimnazija turi savo elektrinę šviesą, mokiniai turi savo beną, fizikos kabinetą, mineralogijos muzējų, padovanotą daktaro A. Račkaus, iš Cicero, Ill. Prie to dar turi numizmatikos skyrių, bei seniausių pinigų rinkinį apie du tukstančiu Lietuvos, Klaipēdos krašto, Rusų ir Vokiečių pinigēlių. Įkurtas puikiausis Mariampolēje knygynas, turįs daugiau 30 tukstančių knygų. Tą Jo Ekscelencijos pleną įvykdē buvęs jo kapelionas kun. Jonas Kriščiukaitis. Įsteigta tapo sodininkystēs skyrius; vienuoliai turi du dideliu sodu—seną ir jauną-naują. Tą viską užlaiko vienuoliai atiduodami, aukodami kiekvieną centą savo auklētinių naudai, kuriuos ruošia jie musų plačios visuomenēs naudai... Ir kas gi čia

nemato Tēvų Marijonų prakilnumo ir pasišventimo? Jis aiškus!...

TĒVAI MARIJONAI IR JŲ DARBAI KAUNE.

Tēvai Marijonai apsigyveno Kaune prie Šventos Gertrudos bažnytēlēs, įgyjo savo namą, kuriame užlaiko universiteto studentams bendrabutį. Universitete keli profesoriaują vienuoliai įkurē du fondu moksleiviams šelpti, vieną Jo Ekscelencijos Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus vardu, iš kurio nors po biskį, bet visgi naudojasi apie šimtas moksleivių.

Antras universiteto fondas įsteigtas profesoriaus kun. Prano Bučio. Iš nuošimčių to fondo pavedama kas metai moksleivių anudai 500 litų.

Abudu tuos fondus sudarē chicagiečiai ir Tēvai Marijonai. Iki šiol tieji fondai maži, bet yra vilties, kad jie su laiku padidēs. Iki šiol jie nepadidējo todēl, kad musų lietuvių visuomenē Amerikoje mažai apie tuos fondus žinojo, nes iki šiol vos teturime tam prakilniam tikslui du tukstančiu dolerių. Kad tiems tikslams norētų ir galētų žmonēs kiek aukoti pinigų, tai gali iteikti Chicagos Tēvams Marijonams šiuo adresu: Marian Fathers, 2334 So.

Oakley ave., Chicago, Ill. Arba siųsti tokiu adresu: *Marijonų Vyresnysis, Mariampolėje, Bažnyčios g-vė 18, Lietuva-Lithuania.*

TĒVŲ MARIJONŲ DARBAI CHICAGOJE.

Nuobodauna žmonēs sulaukę tamsios, ilgos žiemos nakties. Vos pradeda aušti ir pasirodo pirmi saulutēs spinduliai, išnyksta nuobodumas, ir džiaugsmas apima kiekvieno širdį.

Nors kitos tautos Amerikoje turējo savo vienuolius, tuomet musų tauta nuobodavo belaukdama jų. Bet štai 1913 m. prašvito ir mums saulutē: atvyko Amerikon kun. Dr. Jurgis Matulevičius, dabartinis Arkivyskupas, su juom du Tēvai: kunigas Feliksas Kudirka ir kun. Julius Kazakas, ir įkurē dabartinį Tēvų Marijonų vienuolyną Amerikoje. Nudžiugo katalikai, garbintojai Marijos.

Pradžia buvo gana sunki, bet Dievui ir geros valios žmonēms prigelbstint, praslinkus trylika metų, visi mes matome dabar labai didelę atmainą. Kongregacijai augant plētojajsi ir programas. Štai apart parapijos darbų prie kurios vienuoliai apsigyveno, apart sunkaus ir vargingo darbo misi-

jose, sutiko Tēvai Marijonai priimti ant savo pečių sunkią naštą, apkrauto skolomis "Draugo." "Draugo" reikējo ir skolas mokēti ir laikraštį toliau leisti. Matydami didelę stoką dvasinio peno tarp brolių, o labiausiai tų, kurie neturēdami parapijų negali nei bažnyčios lankyti, nei pamokslų klausyti. Ypatiškai tų žmonių negalēdami pasiekti, siunčia jiems "Laivą," kuriame spausdinama reikalingiausios žinios. Prakilnus Dievo garbei ir žmonijos naudai darbas įspudingai atsiliepē kilniose žmonių širdyse: atsirado jaunuoliai, kurie pasiryžo prigelbēti Tēvams Marijonams, tai vienuoliai Broliukai. Milžiniškam darbui vis dar jēgų truksta, todēl prisieina Tēvams kviesti pagelbon ir pasaulinius žmones. Ir štai musų prakilnųs Tēvai Marijonai netik kad dirba patys, netik kad prigelbsti jiems Broliukai, bet dar ateina pagelbon jiems ir pasauliniai žmonēs, kuriems atlyginama yra paskutiniais uždirbtais pinigais. Jie tą viską Dievo garbei ir kaip suprasdami visuomenēs naudai dirba, sau asmeniniai nepalikdami nieko.

Nors iki šiam laikui aprašytas Tēvų Marijonų programas yra platus,

prakilnus ir neapsakomai naudingas, bet jisai vykinamas jų dar nepatenkina. Karšta Dievo, Tėvynės ir artimo meilė veržte veržiasi iš jų širdžių, tai dar jie užmanė lietuvių visuomenei įkurti Kolegiją.

KOLEGIJA.

Kolegija! Kas per prakilnus sumanymas! Kokia graži musų jaunimui, tautai ir Lietuvai viltis!

Kolegija—tai musų jaunimui moksliškas žydinys.

Kolegija—tai musų jaunimo, tautos ir Tėvynės gaivinantis šaltinis.

Kolegija—tai puikiausis daržas, kuriame besidarbuodami Tėvai Marijonai auklės musų gabaus, darbštaus jaunimo puikiausius žiedus.

Kolegija—tai busianti musų tautos šventykla, kurioje bus auklėjami musų tautos didvyriai, milžinai, vadai.

Kolegija—tai musų saulutė, kaip saulutė šviečia, šildo, gimdo. ugdo ir nokina, taip ir musų kolegija švies jaunimo protus, šildys jų širdis tikra Dievo ir Tėvynės meile, gimdys juose prakilnias pasišventimo idėjas žmonių naudai, ir ugdys juose musų senovės milžinų dvasią, ir rupestingai teiks

musų jaunimui reikalingo šiame sunkiame gyvenime subrendimo.

Kolegija—tai yra apsauga tautų nuo galutino ištautējimo ir visiško čia, Amerikoje, išnykimo. Kolegija suloš musų gyvenime Nojaus laivo vaidmenį, auklēdama gabius musų visuomenēs narius, nes Tēvų Marijonų kolegijos pamatai yra tikyba. Lietuvių tauta turēdama tokius pamatus bus neįveikiama, joki priešai ją nepavergs!...

Argi neaiškųs Tēvų Marijonų užmanyti ir padaryti prakilnųs darbai? Negalima abejoti, kiekvienas lietuvis, mylintis savo Tēvynę, tautą, dorą, šviesą, rems prakilnų Tēvų Marijonų užmanymą. Juo greičiau pastatysime kolegiją, juo greičiau atvažiuos Jo Ekscelencija kolegijos pašventyti ir padēkoti visiems aukotojams. Tą pasižadējimą Jo Ekscelencija yra padaręs išvažiuodamas iš Chicagos, liepos 8 d., 1926 m.

* * *

Už viską nuveiktą ačiu musų Viešpačiui ir Jo berybei Apveizdai, Kuri musų tautai suteikē prakilnų Vadą **Jo Ekscelencija Arkivyskupą Jurgį Matulevičių!...**

* * *

Viskas tebunie didesnei Dievo garbei, Švenčiausios Marijos Panos Globėjos garbei, Tėvų Marijonų kongregacijos ir musų brangiausios Tėvynės labui!

MALDA UŽ TĖVYNĘ.

Visas pasaulis ir žemė musų
Tavo tegerbia, Viešpatie, vardą.
Gelbėk Dieve, musų Lietuvą,
Teikis prašalint mųs priešų kardą!

*

Ištisus amžius buvom kankyti,
Degė-liepsnojo musų Tėvynė...
Jei ik šiam laikui mes neišnykom,
Ačiu Apveizdai, nes Ji mus gynė.

*

Dieve, ir šiandien esam tarp priešų!
Priešai ir šiandien vis mus tykoja.
Jeigu kovoti su jais prisieitų,—
Viešpatie!—gelbėk toj valandoje...

*

Mykolas šventas, lai Tau paliepus,
Pats teikias vesti mųs kareiviją,
Dorą ir protą, Dieve suteiik jai,
Pergalę tikrą ji lai įgyja!...

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJŲ FONDAS

Marijonų Kongregacija rupinasi įkurti Amerikoje Kolegiją bernaičiams. Tam tikslui sudaromas fondas. Visi kurie įneša į Kolegijos Fondą, kad ir mažiausią auką, vadinasi Kolegijos Remėjais.

Kokių Remėjų Esama?

1. Kolegijos Remėjai gali buti vienkartiniai, nuolatiniai, amžinieji ir garbės. *Venkartiniais* remėjais skaitosi tie asmenys, kurie teikia vieną kartą kokią nedidelę auką Kolegijos naudai, *nuolatiniais* — kurie kasmet įneša auką $3 į metus; *amžinaisiais* — kurie aukoja Kolegijai $50.00 iš karto arba dalimis per trumpą laiką; *garbės remėjais* — kurie įneša iš karto $100.00 arba daug pasidarbuoja Kolegijos naudai, tai yra, suranda arba 10 garbės remėjų, arba 20 amžinųjų remėjų, arba 50 nuolatinių remėjų.

Ką Remėjai Gauna?

1. Visi Kolegijos remėjai kad ir mažiausią auką davusieji, gauna šitokią dovaną: už visus laikomos metuose dvejos šv. Mišios: Sekminių dienoje ir Šv. Panelės Nekalto Prasidėjimo šventėje (gruodžio 8 dieną).

2. Be to, remėjai nuolatinieji, amžinieji ir garbės — gauna *veltui savaitinį laikraštį "Laivą,"* o jiems mirus, už kiekvieno sielą laikomos *dvejos šv. Mišios.*

3. Pagaliaus garbės remėjai be minėtų privilegijų, skiriamų nuolatiniams ir amžiniems remėjams, gauna garbės pažymėjimą.

Kaip Prisidėti prie Remėjų?

1. Prie Kolegijos Remėjų galima prisidėti tveriant vietoje kokį remėjų burelį arba skyrių, ar tiesiog įsirašant į remėjų skaičių per Centrą.

2. Įsirašyti reikia šitaip: Išpirkti "money orderį," parašyti trumpą laiškelį, pranešant kad tie pinigai skiriami Kolegijos Fondan kas juos suaukojo ir kur tie aukotojai gyvena, tai yra, reikia pridėti savo ir jų adresus.

Visa tai įdėti į voką, (konvertą) ir pasiųsti šiuo adresu:

REV. F. KUDIRKA, (Remėjų Centras),

2334 SO. OAKLEY AVENUE

CHICAGO, ILL.

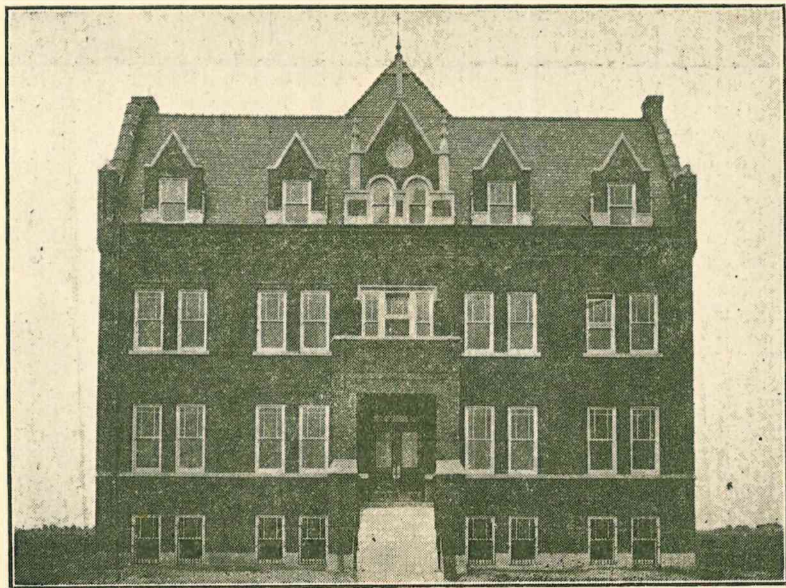
Pinigai geriausia siųsti išperkant krasos ar expreso "Money Orders" arba įdedant pinigus į registruotą laišką.

"Draugo" Adresas:

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

Telefonas: Roosevelt 7791

MARIJONŲ KOLEGIJOS ATVAIZDAS (Iš fronto)
Marian Hills, Ill.